

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce

Ecommerce Trade s. r. o., IČ: 09046569
se sídlem Bělehradská 858/23, Praha 2
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Maškem,
se sídlem Pod Všemi svatými 427/17, Plzeň

proti
žalovanému

Generální ředitelství cel
se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2022, sp. zn. 3210/2022-650000-81,
č. j. 26211-2/2022-900000-314

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Praha Ruzyně (dále jen „celní úřad“) ze dne 8. 2. 2022, č. j. 3210-13/2022-650000-81 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí o zničení věci“), jímž bylo podle § 23 odst. 3 zák. č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů Celní správy České republiky v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví, v platném znění (dále jen „zákon č. 355/2014 Sb.“) a čl. 23 odst. 1 nařízení č. 608/2013 o vymáhání práv duševního vlastnictví celními orgány, rozhodnuto o zničení zboží dovezeného v zásilce č. AWB: 775769725403 (22CZ65020199DKV0E6/98), když se jednalo o 60 kusů mobilních telefonů zn. Apple a 20 kusů mobilních telefonů zn. Samsung.
2. Rozhodnutí o zničení věci vydal celní úřad poté, co při kontrole zboží při vstupu na celní území EU zjistil, že způsob balení a přepravy výše uvedeného zboží neodpovídá způsobu balení a druhu přepravy očekávaného u originálních výrobků a také, že kvalita a způsob a značení tohoto zboží nejeví znaky originálů. Předmětná zásilka též neobsahovala doprovodné dokumenty vztahující se k ochranné známce. Celní úřad proto pro podezření z porušení práv duševního vlastnictví ke slovní ochranné známce IPHONE, vedené na ÚPV pod č. zápisu 1303517 a slovní ochranné známce SAMSUNG, vedené na ÚPV pod č. přihlášky 12082772, zboží zadržel. Držitelé rozhodnutí o schválení žádosti o přijetí opatření celních orgánů – společnost Apple Inc, One Apple Park Way, 95014 Cupertino, California, USA (dále též jen „Apple Inc“) a Samsung Electronics Co. Ltd., Samsung-ro, Yeongtong-gu, Suwon-si, Gyeonggi-do, Korejská republika (dále též jen „Samsung Electronics Co. Ltd.“) celnímu úřadu písemně potvrdili, že zadržené zboží porušuje práva z duševního vlastnictví společností Apple Inc. a Samsung Electronics Co. Ltd., dle článku 23 odst. 1 písm. a) nařízení č. 608/2013 o vymáhání práv duševního vlastnictví celními orgány (dále též jen „nařízení č. 608/2013“) a proto dle článku 23 odst. 1 písm. b) nařízení č. 608/2013 požádali o zničení tohoto zboží. Žalobce se proti rozhodnutí vydaném celním orgánem odvolal; odvolací orgán však jeho odvolání rozhodnutím ze dne 10. 6. 2022, sp. zn. 3210/2022-650000-81, č. j. 26211-2/2022-900000-314, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.
3. O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění uvedl, že je nesporné, že v dané věci jsou držiteli práv společnost Apple Inc a společnost Samsung Electronics Co. Ltd., a jsou tak na základě svých žádostí držiteli příslušných rozhodnutí o opatření ve smyslu nařízení č. 608/2013, protože bylo zadrženo zboží zcela na místě. Poukázal, že ze spisu plyne, že zboží bylo zadrženo s odkazem na článek 17 odst. 1 nařízení č. 608/2013 a deklarant, coby zástupce odvolatele v celním řízení, jakožto osoba, které bylo zboží zadrženo, byl seznámen s konkrétními důvody zadržetí a řádně poučen o svých procesních právech, což plyne z protokolu ze dne 24. 1. 2022. Odvolací orgán shledal udělená poučení v souladu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

s ustanoveními § 51 odst. 1 a § 22 odst. 1 zák. č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů Celní správy v souvislosti s vymáháním práv z duševního vlastnictví. Dále vysvětlil, že nařízení č. 608/2013 v článku 23 odst. 1 písm. c) zavedlo institut tzv. tichého souhlasu osoby, které bylo zboží zadrženo, tj. pokud tato osoba ve stanovené lhůtě 10 pracovních dnů ode dne oznámení zadržení zboží nepotvrdí svůj nesouhlas se zničením zadrženého zboží, mohou mít celní orgány za to, že potvrdila svůj souhlas se zničením zboží. Ve zkoumané věci deklarant, jakožto zástupce odvolatele v celním řízení, neprojevil v uložené lhůtě svůj nesouhlas se zničením zboží ve smyslu čl. 23 nařízení č. 608/2013. Odvolací orgán proto konstatoval, že byly beze zbytku naplněny veškeré zákonné podmínky k rozhodnutí celního úřadu o zničení předmětného zboží.

4. K námitce odvolatele, že předmětné zboží není padělkem a neporušuje práva z duševního vlastnictví poukázal odvolací orgán na skutečnost, že celním orgánům nepřisluší rozhodovat

o tom, zda zboží je či není originálním, a že celní orgány nejsou příslušné k obstarávání či posuzování zboží, jak odvolatel poukázal v odvolání. Uvedl, že rozhodnutí o tom, zda byla neoprávněně užita ochranná známka nečiní a neučinil celní orgán, ale majitel příslušné ochranné známky, jenž požádal celní orgány o ochranu svých práv ve smyslu nařízení č. 608/2013. V projednávané věci pak takové označení učinily společnosti Apple Inc a společnost Samsung Electronics Co. Ltd., obě zastoupené společnostmi Markéta Shubik, SHUBIK & PARTNERS, React partner for CZ & SK, Nad Hradním vodojemem 63/75, Praha 6. Odvolací orgán dále poukázal na to, že u takového zboží je pak možné buď jej zničit za podmínek uvedených v článku 23 odst. 1 a 2 nařízení č. 608/2013, nebo pokud osoba, které bylo zboží zadrženo, ve stanovené lhůtě oznámí celním orgánům, že se zničením nesouhlasí, je pak na držiteli rozhodnutí, aby zahájil vůči takové osobě postup ve smyslu článku 23 odst. 3 nařízení č. 608/2013, tedy aby podáním žaloby na takovou osobu u příslušného soudu zahájil řízení o tom, zda bylo porušeno jeho právo duševního vlastnictví. Námitky odvolatele spočívající v údajném nedostatečném zkoumání předmětného zboží či nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto odvolací orgán označil za nedůvodné, neboť takové zkoumání, úvahy a závěry celnímu orgánu nepřisluší, a rozhodnutí je zcela v souladu s požadavky § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s.ř.“) a písemné vyhotovení obsahuje rovněž všechny náležitosti ve smyslu § 69 s.ř.

5. Závěrem se odvolací orgán věnoval námitce odvolatele poukazující na nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež má spočívat ve větě „Zásilka tohoto zboží rovněž neobsahovala žádné doprovodné dokumenty vztahující se k výše uvedené ochranné známce.“, ač v předchozí pasáži napadeného usnesení není žádná ochranná známka zmiňována. Odvolací orgán má za to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, jakou ochrannou známku měl celní úřad na mysli, když ochranné známky byly citovány „níže“. Odvolací orgán uvedl, že se jedná pouze o chybu v psaní. Vzhledem k tomu, že v rámci přezkoumávání napadeného rozhodnutí dospěl odvolací orgán k závěru, že vyhovět odvolání, tedy zrušit napadené usnesení není možné, jelikož rozhodnutí netrpí žádnými nesprávnostmi nebo nezákonnostmi, pro které by bylo nutné je zrušit nebo změnit, odvolání odmítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval v nevypořádání odvolacích námitek; konkrétně označil za nevypořádané tyto uplatněné odvolací námítky, že žalovaný: (i) neodůvodnil použití postupu podle čl. 17 odst. 1 nařízení č. 608/2013, a v důsledku toho ani řádně neodůvodnil proč došlo k naplnění podmínek čl. 23 nařízení č. 608/2013, čímž napadené rozhodnutí neodpovídá po kvalitativní stránce § 68 odst. 3 s.ř. (ii) nepřihlédl k žalobkyní učiněným procesním úkonům, a se vzniklým rozporem se ani dostatečně argumentačně nevypořádal, protože napadené rozhodnutí nedopovídá § 68 odst. 3 s.ř., když v odůvodnění nejsou shrnuty úvahy, odůvodnění je nepřesvědčivé a vnitřně rozporné.
7. Za nezákonný označil žalobce právní názor žalovaného spočívající v naplnění podmínek postupu podle čl. 17 odst. 1 nařízení č. 608/2013, jež vedlo k nezákonné aplikaci čl. 23 nařízení č. 608/2013. Napadené rozhodnutí dle žalobce není opřeno o závěr, na základě, jakého právního titulu, lze společnosti Apple Inc a společnost Samsung Electronics Co. Ltd. považovat za tzv. držitele rozhodnutí, kteří jsou oprávněni vůči celnímu úřadu postupovat podle čl. 23 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 608/2013, tedy vyslovit potvrzení, že podle jejich přesvědčení bylo porušeno právo duševního vlastnictví a že souhlasí se zničením zboží.
8. Dále je dle žalobce nezákonný postup žalovaného spočívající v nerespektování zásady materiální pravdy, když bez dostatečného odůvodnění nepřihlédl k důkazům předloženým žalobcem. Žalobce namítá, že i přes existenci důkazních návrhů shledal žalovaný zboží jako způsobilé porušit práva duševního vlastnictví. Žalobce je toho názoru, že nelze učinit úsudek ohledně originality či neoriginality na základě způsobu balení zboží nebo absenci doprovodných dokumentů, zvláště když má k dispozici tzv. IMEI kódy potvrzující pravost zboží.
9. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný na základě neúplně zjištěného skutkového stavu dospěl k nesprávnému právnímu posouzení, když na základě důkazů předložených žalovaným mohl učinit závěr, že zboží zadržené celním úřadem neporušuje práva duševního vlastnictví, přičemž právě tyto důkazy prokazovaly originalitu zadrženého zboží.
10. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu přecházející.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobcem uplatněné námítky a odkázal na podstatnou část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přitom zdůraznil, že otázka, zda předmětné zboží porušuje práva duševního vlastnictví či nikoli, je věcí žalobce a držitele rozhodnutí ve smyslu čl. 2 odst. 13 nařízení č. 608/2013, ale v žádném případě věcí celních orgánů. Zopakoval, že napadené rozhodnutí je založeno zejména na sdělení držitele rozhodnutí, že předmětné zboží porušuje práva duševního vlastnictví, resp. především na skutečnosti, že žalobce nebo jeho zástupce celnímu úřadu ve lhůtě stanovené v čl. 23 odst. 1 písm. c) nařízení č. 608/2013, nesdělili svůj nesouhlas se zničením předmětného zboží, což

bylo považováno za (tichý) souhlas se zničením zboží, bylo napadené rozhodnutí vydáno de facto se souhlasem žalobce.

12. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III. Ústní jednání

13. Na ústním jednání konaném dne 26. 6. 2024 právní zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na svá tvrzení uvedená v podáních založených v soudním spise. Právní zástupce žalobce akcentoval dvě žalobní námitky, a to jak námitku porušení zásady materiální pravdy, tak námitku nesprávného právního posouzení věci, když správní orgány nesprávně posoudily věc dle čl. 23 nařízení č. 608/2013. Dále uvedl, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pominul odvolací námitku, v níž žalobce upozorňoval na nařízením stanovenou „možnost“ a nikoliv „povinnost“ postupovat způsobem daným v čl. 23 nařízení č. 608/2013. Dle názoru právního zástupce žalobce žalovaný své úvahy, které měl v rámci výkonu své diskreční pravomoci dané mu předmětným článkem, nevtělil do odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný naopak odkázal na stranu 4 svého rozhodnutí, kde prezentoval svůj názor a popsal zaujatý procesní postup dle příslušných ustanovení. Zdůraznil pasivitu žalobce ve správním řízení, která rovněž velkou měrou zapříčinila přijetí rozhodnutí o zničení zabavených věcí, jelikož žalobce, pokud nesouhlasil s postupem celního orgánu, měl možnost se obrátit na soud a domáhat se ochrany, resp. vymáhat právo duševního vlastnictví, což se nestalo. Žalovaný měl za to, že celnímu orgánu nepřísluší diskreční pravomoc v dané věci, naopak k postupu dle dotčeného článku a vydání rozhodnutí ve věci byl povinen.
14. Soud na ústním jednání k důkazu neprovedl žalobcem v žalobě navržené listiny, jelikož jsou součástí správního spisu. Soud totiž při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází ze správního spisu; přičemž správním spisem se zásadně dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008–117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS).

IV. Posouzení žaloby

15. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
16. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Před vypořádáním žalobních námitek soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).

18. Ve vztahu ke všem uplatněným žalobním námitkám soud konstatuje, že tyto námitky žalobce přenesl v takřka shodném znění do žaloby ze svého odvolání proti napadenému rozhodnutí. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě v podstatě nereagoval na závěry, které žalovaný vyslovil k téměř identickým odvolacím námitkám v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nijak nerefletoval, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že v žalobě zopakoval námitky vznesené v odvolání, aniž by adekvátně reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s těmito námitkami vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě, jakých konkrétních úvah dospěl k závěru o nedůvodnosti těchto námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něj není oprávněn domýšlet další argumenty.
19. Městský soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Městský soud se tak mohl věnovat žalobci uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud proto s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikaturním východiskům za dané situace předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na tyto odvolací námitky žalobce uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou rozhodnutí soudu, když v podrobnostech odkáže na rozhodnutí správního orgánu, panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).
20. Stěžejní žalobní námitkou byla nezákonnost rozhodnutí spočívající v pochybení žalovaného při aplikaci čl. 17 odst. 1 a čl. 23 nařízení č. 608/2013.
21. Dle čl. 2 odst. 1 písm. a) nařízení č. 608/2013 se „*právem duševního vlastnictví rozumí ochranná známka*“
22. Dle čl. 2 odst. 2 nařízení č. 608/2013 se „*ochrannou známkou rozumí*
 - a) *ochranná známka Společenství stanovená v nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (14);*
 - b) *ochranná známka zapsaná v členském státě nebo v případě Belgie, Lucemburska či Nizozemska u Úřadu Beneluxu pro duševní vlastnictví;*
 - c) *ochranná známka zapsaná na základě mezinárodní přihlášky s účinky pro členský stát nebo Unii;*“
23. Ze znění čl. 2 odst. 8 nařízení č. 608/2013 obsahující výkladové definice plyne, že „*Držitelem práv je držitel některého práva duševního vlastnictví.*“

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

24. V ustanovení čl. 2 odst. 7 nařízení č. 608/2013 je definováno, co je zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví: „Zbožím podezřelým z porušení práva duševního vlastnictví“ zboží, u něhož existují dostatečné náznaky, že v členském státě, ve kterém se zboží nachází, představuje *prima facie*:
- a) zboží, které je předmětem činu porušujícího právo duševního vlastnictví v daném členském státě;
 - b) zařízení, výrobky nebo součástky, jež jsou primárně navrženy, vyráběny nebo přizpůsobeny především proto, aby umožnily nebo usnadnily obcházení jakékoli technologie, zařízení nebo součástky, jež při své obvyklé funkci zamezuje nebo omezuje úkony ve vztahu k dílům, ke kterým nebylo uděleno svolení držitele jakéhokoli autorského práva nebo práva s ním souvisejícího, a jež souvisejí s některým z činů porušujících v daném členském státě tato práva;
 - c) jakoukoli formu nebo matrici, které jsou zvláště určeny nebo přizpůsobeny pro výrobu zboží, jež představuje porušení práva duševního vlastnictví, pokud tato forma nebo matrice souvisejí s některým z činů porušujících v daném členském státě právo duševního vlastnictví;
25. Podle čl. 17 nařízení č. 608/2013 platí, že: (odst. 1) „Pokud celní orgány identifikují zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví, na které se vztahuje rozhodnutí o schválení žádosti, pozastaví propuštění tohoto zboží nebo je zadrží.“, (odst. 2) „Před pozastavením propuštění nebo zadržením zboží mohou celní orgány požádat držitele rozhodnutí o veškeré důležité informace týkající se zboží. Celní orgány mohou rovněž držiteli rozhodnutí poskytnout informace o skutečném nebo předpokládaném množství zboží a jeho skutečné nebo domnělé povaze, případně jeho vyobrazení.“, (odst. 3) „Celní orgány oznámí deklarantovi nebo držiteli zboží pozastavení propuštění zboží nebo jeho zadržení do jednoho pracovního dne od pozastavení propuštění zboží nebo jeho zadržení. Pokud se celní orgány rozhodnou provést oznámení držiteli zboží a za držitele zboží se považuje více osob, nejsou celní orgány povinny provést oznámení více než jedné osobě. Celní orgány oznámí pozastavení propuštění zboží nebo jeho zadržení držiteli rozhodnutí téhož dne, nebo bezodkladně poté, co bylo oznámeno deklarantovi nebo držiteli zboží. Oznámení musí obsahovat informace o postupech stanovených v článku 23.“
26. Podle č. 18 odst. 1 nařízení č. 608/2013 platí, že: (odst. 1) „Pokud celní orgány identifikují zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví, na které se nevztahuje rozhodnutí o schválení žádosti, mohou, s výjimkou zboží podléhajícího zkáze, pozastavit propuštění tohoto zboží nebo je mohou zadržet.“ (odst. 2) „Před pozastavením propuštění nebo zadržením zboží podezřelého z porušení práva duševního vlastnictví mohou celní orgány, aniž sdělí jakékoli informace kromě skutečného nebo předpokládaného množství zboží, jeho skutečné nebo domnělé povahy a případně jeho vyobrazení, požádat jakoukoli osobu nebo subjekt, které by mohly být potenciálně oprávněny podat žádost týkající se údajného porušení práv duševního vlastnictví, o veškeré důležité informace.“ (odst. 3) „Celní orgány oznámí deklarantovi nebo držiteli zboží pozastavení propuštění zboží nebo jeho zadržení do jednoho pracovního dne od pozastavení propuštění zboží nebo jeho zadržení. Pokud se celní orgány rozhodnou provést oznámení držiteli zboží a za držitele zboží se považuje více osob, nejsou celní orgány povinny provést oznámení více než jedné osobě. Celní orgány oznámí osobám nebo subjektům oprávněným podat žádost týkající se údajného porušení práv duševního vlastnictví pozastavení propuštění zboží nebo jeho zadržení téhož dne, nebo bezodkladně poté, co bylo oznámeno deklarantovi nebo držiteli zboží. Celní orgány mohou za účelem zjištění osob nebo subjektů oprávněných podat žádost

konzultovat příslušné veřejné orgány. Oznámení musí obsahovat informace o postupech stanovených v článku 23.“

27. Z obsahu čl. 23 odst. 1 nařízení č. 608/2013 se podává, že „Zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví může být zničeno pod celní kontrolou, aniž je nutné rozhodnout o tom, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví podle právních předpisů členského státu, ve kterém se zboží nachází, pokud jsou splněny všechny tyto podmínky: a) držitel rozhodnutí celním orgánům písemně potvrdil do 10 pracovních dní nebo, v případě zboží podléhajícího zkáze, do tří pracovních dní od oznámení o pozastavení propuštění zboží nebo o jeho zadržení, že podle jeho přesvědčení bylo porušeno právo duševního vlastnictví; b) držitel rozhodnutí celním orgánům písemně potvrdil do 10 pracovních dní nebo, v případě zboží podléhajícího zkáze, do tří pracovních dní od oznámení o pozastavení propuštění zboží nebo o jeho zadržení svůj souhlas se zničením zboží; c) deklarant nebo držitel zboží celním orgánům písemně potvrdil do 10 pracovních dní nebo, v případě zboží podléhajícího zkáze, do tří pracovních dní od oznámení o pozastavení propuštění zboží nebo o jeho zadržení, svůj souhlas se zničením zboží. Pokud deklarant nebo držitel zboží celním orgánům nepotvrdí svůj souhlas se zničením zboží ani jim neoznámí svůj nesouhlas se zničením v uvedených lhůtách, mohou mít celní orgány za to, že deklarant nebo držitel zboží potvrdil svůj souhlas se zničením zboží.“

Celní orgány zboží propustí, nebo ukončí jeho zadržení ihned po splnění všech celních formalit, pokud ve lhůtách uvedených v prvním pododstavci písmenech a) a b) neobdrží jak písemné potvrzení od držitele rozhodnutí, že podle jeho přesvědčení bylo příslušné právo duševního vlastnictví porušeno, tak jeho souhlas se zničením zboží, ledaže tyto orgány byly náležitě informovány o zahájení řízení o tom, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví.“

28. Podle § 22 odst. 1 zák. č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů Celní správy České republiky v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví, (dále jen „zákona o působnosti orgánů Celní správy“) platí, že „Pokud celní úřad v případech stanovených nařízením Evropské unie zadrží zboží nebo pozastaví jeho propuštění, poučí osobu, která má zboží v době zadržení nebo pozastavení propuštění u sebe, o právních důsledcích vyplývajících z postupu zničení zboží podle nařízení Evropské unie.“
29. Žalobce předně namítal, že v prvoinstančním rozhodnutí ani v napadeném rozhodnutí není uvedeno, proč jsou společnosti Apple Inc a společnost Samsung Electronics Co. Ltd jako držitelé ochranných známek považováni za tzv. držitele rozhodnutí, kteří jsou jako jediní oprávněni vůči celnímu úřadu postupovat podle § 23 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 608/2013. V rozhodnutí celního úřadu ze dne 8. 2. 2022 jsou společnosti Apple Inc a společnost Samsung Electronics Co. Ltd označeni v záhlaví rozhodnutí jako „držitelé rozhodnutí o schválení žádosti“, a to následně bez bližší konkretizace tohoto „rozhodnutí o schválení žádosti“, dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí obě společnosti označeny jako držitelky ochranných známek. V případě společnosti Apple Inc. jde o slovní ochrannou známku IPHONE, vedenou na Úřadu průmyslového vlastnictví pod č. zápisu 1303517, v případě společnosti Samsung Electronics Co. Ltd se jedná o slovní ochrannou známku SAMSUNG, vedenou na Úřadu průmyslového vlastnictví pod č. přihlášky 12082722. Na tomto místě je třeba konstatovat, že nařízení č. 608/2013 stanoví dva různé postupy pro celní orgány pro případ identifikování zboží podezřelého z porušení práva duševního vlastnictví. První postup se týká zboží, na které se vztahuje rozhodnutí o schválení žádosti (čl. 17) a druhý postup se týká zboží, na které se takové rozhodnutí neschvaluje (čl. 18). Vstupní kritérium do obou těchto článků je totožné, tedy identifikování „zboží podezřelého z porušení práva duševního vlastnictví“. Dle čl. 2 odst. 1

písm. a) téhož nařízení se právem duševního vlastnictví rozumí ochranná známka. Žalobce poukazuje v žalobě právě na to, že není dostatečně zřejmé, proč byl zvolen postup podle čl. 17. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí uvádí, že v takových (typově podobných) případech celní úřad informuje o zadržení zboží držitele rozhodnutí, kterým je zpravidla majitel příslušné ochranné známky, jenž požádal celní orgány o ochranu svých práv ve smyslu nařízení č. 608/2013. Žalobci tak lze přisvědčit, že v napadeném rozhodnutí není řádně specifikováno příslušné konkrétní „rozhodnutí o schválení žádosti“, na základě kterého, celní úřad postupoval podle čl. 17 nařízení č. 608/2013, avšak z absence konkrétního označení „rozhodnutí o schválení žádosti“ nelze dovozovat neexistenci takového rozhodnutí, a tudíž i nezákonnost postupu celního úřadu. Žalobce ani v rámci své námitky netvrdí, že by společnosti Apple Inc a společnosti Samsung Electronics Co. Ltd., které jsou držiteli ochranných známek, neměli jakožto vlastníci práva duševního vlastnictví podanou žádost o přijetí opatření podle nařízení č. 608/2013, což by případně odůvodňovalo postup podle čl. 18 nařízení č. 608/2013. Soud k tomu uvádí, že hlavním rozdílem oproti situaci, kdy celní orgán identifikuje zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví, avšak rozhodnutí o schválení žádosti o opatření není vydáno (čl. 18 nařízení č. 608/2013), je v tom, že celní orgán umožní vlastníku práva duševního vlastnictví podat žádost o opatření. Pokud je pak schválena, je postup stejný jako v případě čl. 17 nařízení – vlastníku práva duševního vlastnictví je vytvořen časový prostor pro bránění jeho práv. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, co je předmětem práva duševního vlastnictví, držitelé rozhodnutí jsou řádně a jednoznačně konkretizováni, pročez byl celní úřad, ač řádně neoznačil příslušná rozhodnutí o schválení žádosti, nadán kompetencí postupovat podle čl. 17 nařízení č. 608/2013.

30. S ohledem na výše uvedené závěry má soud námitku žalobce, že žalovaný jednal nezákonně, když aplikoval ustanovení čl. 17 a čl. 23 nařízení č. 608/2013, za nedůvodnou.
31. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že protokol o zadržení zboží byl dne 24. 1. 2022 převzat deklarantem (zástupcem žalobce v celním řízení), jakožto osobou, které bylo zboží zadrženo, když tento byl poučen mj. o tom, že může do 5 pracovních dnů ode dne oznámení zadržení podat u celního úřadu námitku proti zadržení a dále byl poučen ve smyslu § 22 odst. 1 zák. o působnosti orgánů Celní správy, a dle čl. 23 nařízení č. 608/2013 mj. o tom, že v případě, že osoba, které bylo zboží zadrženo nepotvrdí celnímu úřadu svůj souhlas se zničením, ani mu neoznámí svůj nesouhlas ve stanovených lhůtách (10 pracovních dnů od oznámení o zadržení zboží), bude celním úřadem brána jako vyjádření souhlasu se zničením. Deklarant jakožto zástupce žalobce se však nebránil námitkou ani vyslovením nesouhlasu. Žalobce se až dne 17. 2. 2022, tedy po marném uplynutí uvedených lhůt, obrátil na žalovaného se žádostí o navrácení v předešlý stav, námitkou proti zadržení věci a nesouhlasem se zničením věci, když svou nečinnost odůvodňoval tím, že oba jednatele žalobce v předmětné době procházeli těžkým průběhem onemocnění covid-19, což však nijak nedoložili.
32. Podstatou námitky žalobce byla dále otázka, zda a v jaké míře mají celní orgány povinnost zkoumat porušení práva duševního vlastnictví. Žalobce namítá, že žalovaný nemohl učinit úsudek ohledně originality či neoriginality zboží na základě způsobu jeho balení nebo chybějících doprovodných dokumentů, když žalovanému dále vyčítá, že měl k dispozici IMEI kódy, jež byly přílohou protokolu o zadržení ze dne 24. 1. 2022, a kterými mohla být pravost zboží ověřena. Proto se žalobce domáhá vyslovení porušení zásady materiální

pravdy, když žalovaný bez dostatečného odůvodnění nepřihlédl k předloženým důkazům. K uvedené námitce je třeba dát za pravdu žalovanému v tom, že k rozhodnutí o existenci práva duševního vlastnictví, resp. v daném případě práva autorského, jsou oprávněny pouze soudy v soukromoprávním řízení. Předmětná problematika byla již vyložena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 8 As 355/2018-76, když tento mj. uvádí, že *„Celní orgány nejsou při rozhodování o zadržení zboží podle čl. 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 608/2013, o vymáhání práv duševního vlastnictví celními orgány, povinny ani oprávněny rozhodnout o existenci práva duševního vlastnictví zadržovaného zboží. Musí si však učinit předběžný úsudek o tom, zda deklarované zboží může typově být předmětem práva duševního vlastnictví a zda takové právo nenáleží někomu jinému než tomu, kdo vystupuje v celním řízení.“* Jak správně žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, celním orgánům nepřísluší rozhodovat o tom, zda je zboží originálním nebo není, stejně tak celním orgánům nepřísluší ani obstarávat další důkazy k prověření skutečnosti, zda se jedná o originální výrobek či nikoliv. Soud dále poukazuje na judikatorní závěry uvedené v témže citovaném rozhodnutí a to, že *„smyslem postupu založeného nařízení č. 608/2013 je vytvořit činností celních orgánů prostor, ve kterém subjekty, jichž se může dotýkat vzniklá situace, tj. na jedné straně ten, kdo má vydáno rozhodnutí o celním opatření (nebo ti, kterým by při žádosti bylo vydáno) a na straně druhé ten, kdo dováží zboží, mohli podat soukromoprávní žalobu ve věci určení, zda a komu práva duševního vlastnictví ke konkrétnímu zboží náleží (obdobně viz body 34 – 36 rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 4. 2014, sp. zn. C-583/12, Syntax Trading, který se vyjadřoval k již neplatné úpravě dle nařízení č. 1383/2003, avšak závěry uvedené v tomto rozsudku je možné vztáhnout i na nařízení č. 608/2013, jelikož v těchto bodech citovaná úprava nedoznala zásadní změny). Tento prostor je vymezen dalšími články nařízení č. 608/2013, zejména dle čl. 23 má vlastník práva 10 dní na zahájení řízení o tom, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví, v opačném případě je zboží propuštěno.“* Aby mohly celní orgány zboží zadržet, musí jít o zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví (§ 13 odst. 1 písm. a) zákona o působnosti celní správy a čl. 2 odst. 7 nařízení č. 608/2013). Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2023, č. j. 51 Af 23/2021-68 se pak podává, že *„Takové podezření musí vyplývat z konkrétních skutkových okolností dané věci. Tyto okolnosti zákon nijak nespecifikuje ani nevyžaduje, aby informace o těchto okolnostech byly nějakým způsobem kvalifikovány či pocházely z určitého zdroje, musí však mít určitou míru věrohodnosti [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 27. 9. 2022, č. j. 6 Afs 149/2020-41, odst. 64]. Tento požadavek nepochybně na jednu stranu nelze chápat jako povinnost celních orgánů s jistotou prokázat, že zadržované zboží porušuje právo duševního vlastnictví, na druhé straně je třeba vyloučit, aby celní orgány svévolně a nepřiměřeně zadržovaly jakékoliv zboží, na které ukáže držitel určitého práva duševního vlastnictví.“*

33. S ohledem na shora uvedené závěry podpořené judikaturou správních soudů soud shledává zcela nedůvodnou žalobní námitku žalobce, který se dovolává nesprávného právního posouzení věci na základě neúplně zjištěného skutkového stavu a nerespektování zásady materiální pravdy. Není pravdou, že by celní úřad učinil závěr o neoriginalitě výrobku, jak žalovaný uvádí. Jak žalovaný vysvětlil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemohl celní úřad ani učinit závěr o tom, že je právo duševního vlastnictví porušeno či neporušeno. Takovou kompetenci není celní úřad nadán, ani se této kompetence protiprávně v projednávané věci neujal. Soud jednoznačně shledal, že postup celního úřadu, který si učinil ze způsobu balení zboží a absence doprovodných dokumentů předběžný úsudek o

podezření porušení práva z duševního vlastnictví, byl zcela v souladu s výše citovaným ustanovením § 22 odst. 1 zák. o působnosti orgánů Celní správy, když celní úřad, potažmo ani žalovaný nemá kompetenci ověřovat či prokazovat, zda zadržované zboží porušuje právo duševního vlastnictví. Právě pro takové situace zákonodárce vtělil postupy respektující právo duševního vlastnictví nařízení č. 608/2013, jímž se žalovaný správně řídil, když informaci o zadrženém zboží spolu se řádným poučením doručil společností Apple Inc a společností Samsung Electronics Co. Ltd., které jsou oprávněny se vyjádřit, zda došlo k porušení práva duševního vlastnictví, pročez celní úřad ani žalovaný a ve svém postupu nijak nepochybili.

34. Soud tedy rekapituluje, že v dané věci byly správním orgánem naplněny veškeré požadavky stanovené v čl. 17 a čl. 23 nařízení č. 608/2013, jelikož celní úřad, když po zadržení zboží podezřelého z porušení práv duševního vlastnictví sepsal o tomto protokol obsahující veškerá zákonná poučení, které doručil deklarantovi (společnosti Federal Express Czech s.r.o.), jakožto zástupci žalobce v celním řízení. Dále celní úřad postupoval v souladu s § 22 zák. o působnosti orgánů Celní správy a čl. 17 nařízení č. 608/2013, když o zadržení zboží informoval držitele rozhodnutí o přijetí opatření, které řádně poučil podle čl. 23 nařízení č. 608/2013. Správní orgán následně postupoval v souladu s citovanými předpisy, když poté, co bylo držiteli rozhodnutí o přijetí opatření vyjádřeno, že zadržené zboží je neoprávněně opatřené ochrannými známkami a porušuje práva duševního vlastnictví, rozhodl v souladu s čl. 23 odst. 1 nařízení č. 608/2013 o zničení zboží.
35. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť měl za to, že v napadeném rozhodnutí nejsou řádně shrnuty úvahy, kterými se celní úřad při svém rozhodování řídil, odůvodnění je dle žalobce nepřesvědčivé a vnitřně rozporné. Žalobce v ryze obecné rovině namítal, že celní orgán nemusí „slepě vyhovět“ žádosti držitelů rozhodnutí, ale posuzovat, zda to nezpůsobí nedůvodně majetkovou újmu třetí osobě. Již z formulace této žalobní námitky je zřejmé, že její obsah přesahuje do námitek žalobcem již uplatněných a výše soudem vypořádaných. Soud nevyslyšel ani tuto námitku, jelikož žalovaný, nejenže srozumitelně vysvětlil důvody, které jej vedly k vydání rozhodnutí o zničení věci, ale rovněž se v napadeném rozhodnutí dostatečně věnoval vysvětlení svého postupu, kde akcentoval, že pravomoc k rozhodování o tom, zda zboží porušuje práva duševního vlastnictví, není v jeho kompetenci a ani tak nečinil, což z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně plyne, přičemž poukázal na nečinnost deklaranta, jímž si zjednodušeně řečeno celou záležitost přivodil. Důkladně také žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že nemůže obstarávat či prostřednictvím expertíz prokazovat originalitu výrobků.
36. Soud se na tomto místě vyjádří ke konkrétněji formulované výtce žalobce, akcentované zejména na ústním jednání a týkající se absence řádného zdůvodnění odvolací námitky, v níž žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný konkrétně nevysvětlil, proč nevyužil své diskreční pravomoci dané čl. 23 nařízení č. 608/2013, která mu umožňuje nezničit zabavené věci, nýbrž přikročil k jejich zničení. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že z jazykového výkladu předmětného článku (odst. 1) vyplývá oprávnění, tj. možnost, celního orgánu postupovat při zadržení zboží zde stanoveným postupem. Uvedené oprávnění je vyjádřeno právě slovesem „může“ v textu článku, není použito sloveso

„musí“, „je zavázán“ či „je povinen“. Sloveso „může“ bezpochyby vyjadřuje možnost určitého postupu nikoliv povinnost určitým způsobem postupovat. Sloveso „může“ tedy opravňuje celní orgán ke správnímu uvážení, tj. k oprávnění určitou věc samostatně posoudit a rozhodnout o ní. V rámci tohoto uvážení je celnímu orgánu dán relativně volný prostor, kdy není vázán zákonem (nařízením) k jediné možné alternativě jednání. Názor žalovaného prezentovaný na ústním jednání, že postup dle předmětného článku je pro něj za splnění zde stanovených podmínek obligatorní, není dle názoru soudu správný, a navíc je i v rozporu s textem odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde právě v odkazované části odůvodnění na straně 4 žalovaný opakovaně uvádí, že jak z čl. 17, tak z čl. 23 nařízení č. 608/2013 vyplývá, že „*je oprávněním celních orgánů pozastavit propuštění nebo zadržet zboží*“, že „*celní orgány mohou zadržet zboží podezřelé*“. Nicméně soud má za to, že žalovaný zejména na straně 4 svého rozhodnutí podrobně popsal a odůvodnil postup, který v dané věci zaujal při svém rozhodnutí zničit zabavené zboží, čímž jasným a určitým způsobem vyložil, jakým směrem se v rámci zákonem (nařízením) mu dané diskreční pravomoci v dané věci vydal. Žalovaný zejména popsal své pochybnosti o originalitě předmětného zboží, jehož důvodnost současně ověřil i v komunikaci s držiteli rozhodnutí, společnostmi Apple Inc. a Samsung Electronics Co. Ltd. Měly-li správní orgány pochybnosti o tom, zda předmětné zboží porušuje práva k ochranné známce, bylo zcela v souladu s nařízením, že postupovaly dle jeho článku 23. Na tom nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, jenž tento názor rozporuje. Byl-li žalobce přesvědčen o tom, že předmětné zboží neporušuje práva k ochranné známce a nelze jej proto zabavit (potažmo tímto vystavit riziku zničení), měl postupovat nařízením předpokládaným způsobem a vyvolat civilněprávní spor. Neučinil-li tak, jednalo se o jeho rozhodnutí zůstat procesně pasivní, což však na druhé straně nelze klást k tíži celnímu orgánu, který po zjištění, že žádný takovýto soudní spor nebyl zahájen, pokračoval ve správním řízení v souladu s dotčeným nařízením a zákonem. Tento názor žalovaný dostatečně přezkoumatelně na str. 4 svého rozhodnutí vyjádřil, a proto implicitně reagoval i na námitku žalobce. Soud shrnuje, že celním orgánem přijatý postup shledal souladný se zákonem i nařízením č. 608/2013 a celní orgán i žalovaný jej zcela srozumitelným a dostatečným způsobem odůvodnily. Z odůvodnění totiž jasně vyplývá, jaký právem aprobovaný postup byl celním orgánem přijat, a to s ohledem akcentovanou podstatu nařízení č. 608/2013, kterou žalovaný spatřoval v poskytnutí zvýšené účinnosti ochrany držitelů práv duševního vlastnictví, kteří o to formou žádosti o přijetí opatření požádají. Na straně žalovaného tedy při výběru procesního postupu evidentně převládá zájem na poskytnutí zvýšené ochrany těmto oprávněným osobám, což bylo výslovně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedeno, čímž došlo minimálně k implicitnímu vypořádání této odvolací námitky. Navíc soud zdůrazňuje, že není úkolem ani správních orgánů a ani soudů, aby v rámci odůvodnění prováděly podrobné právní rozborů veškerých v úvahu připadajících situací.

37. Soud s ohledem na shora uvedené shrnuje, že napadené rozhodnutí včetně jeho odůvodnění je jasné, přesné, srozumitelné a určité a zcela vyhovuje požadavkům uvedeným v § 67 a násl. s. ř. Soud k tomu dále poukazuje na přílehlavou judikaturu, dle které povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý dílčí argument účastníka řízení (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05). Dle názoru Ústavního soudu není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační

system, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Podobně k obsahu odůvodnění přistupuje též judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Afs 27/2017–39, ze dne 10. 10. 2017, č. j. 7 Azs 217/2017 - 20, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30. Soud proto neshledal ani tuto námitku žalobce za důvodnou, když dle jeho názoru není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost, když z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí lze seznat argumenty na jednotlivé námitky žalobce.

38. Rovněž tak námitka žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci byla žalobcem uplatněna v ryze obecné rovině, kdy tento ani neuvedl, k jakým konkrétním důkazům nemělo být ze strany správních orgánů ve správním řízení přihlédnuto, soud proto jen uvádí, že skutkový stav věci považuje za dostatečně zjištěný tak, že bylo možno na jeho základě vydat meritorní rozhodnutí.

IV.

Závěr a poučení

39. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výroky o nákladech řízení pod body II. a III. rozhodnutí jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly, proto mu nebyly soudem přiznány.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26.06.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.